

Το δεύτερο και τελευταίο μέρος της ιστορίας του Παπαφλέσσα

Έφυγε από τη Βοστίτσα για την Νότιο Πελοπόννησο. Πέρασε από τα Λαγκάδια και μίλησε με τους Δεληγιανναίους. Από εκεί περνώντας από τη Δημητσάνα προχώρησε και πήγε στην Πολιανή την ιδιαίτερή του πατρίδα όπου παρουσιάστηκε σαν Έξαρχος του Πατριάρχη. Από εκεί αλληλογραφούσε σε διάφορα μέλη της Φιλικής Εταιρείας και ενεργούσε για την επανάσταση. Μετά πήγε στο Μαρδάκι όπου αντάμωσε με τον Αναγνωσταρά και τον Νικηταρά όπου με τον στρατό που είχαν αυτοί στις 23 Μαρτίου 1821 μπήκαν και ελευθέρωσαν την Καλαμάτα. Ο Παπαφλέσσας φόρεσε φουστάνελα και περικεφαλαία και καθώς ήταν ρήτορας και πειστικός έκανε ιδιαίτερη εντύπωση στους ξεσηκωμένους ραγιάδες.

Από εκεί τράβηξε παρέα με τον Κολοκοτρώνη προς την Αρκαδία και παρόλο που δεν είχε μεγάλη πείρα ως στρατιωτικός ανακατευότανε σε όλα. Με τόλμη θεωρούσε τον εαυτό του αντιπρόσωπο του Αλέξανδρου Υψηλάντη. Έβαλε κάποιο Γ. Χελιώτη και έκαψε το παλάτι του Κιαμήλ Μπέη στην Κόρινθο για να εκθέσει τον πληθυσμό της Επαρχίας και να αποκλείσει κάθε σκέψη για υποχώρηση και συμβιβασμό με τους Τούρκους.

Ο Παπαφλέσσας ήταν μέλος της Πελοποννησιακής Γερουσίας και πήρε μέρος στην αντιμετώπιση του Δράμαλη. Μα η παρουσία και το ανέβασμα των Μπαρουτοκαπνισμένων καπεταναίων και ιδιαίτερα του Κολοκοτρώνη του αφαιρούσαν το προβάδισμα. Φιλόδοξος καθώς ήταν είδε πως έπρεπε να ακολουθήσει το πολιτικό στάδιο για να ανέβει. Τον δόθηκε η ευκαιρία κατά τη δεύτερη Εθνική Συνέλευση του Άστρους το 1823 παράτησε τους μέχρι τότε συντρόφους του Κολοκοτρώνη, Υψηλάντη, τους στρατιωτικούς και ανέλαβε Υπουργός Εσωτερικών στην λανθασμένη Κυβέρνηση των Κοτζαμπάσηδων καθώς και ο Αναγνωσταράς το ίδιο αποτέλεσαν το πρώτο σοβαρό ρήγμα στην παράταξη του λαού και των καπεταναίων.

Το μεγάλο του ρήγματος εκείνου

έφερε σε δύσκολη θέση και τον Κολοκοτρώνη που αναγκάστηκε αργότερα να δεχτεί τη θέση του Αντιπροέδρου του Εκτελεστικού για να μην οδηγηθούν τα πράγματα σε εμφύλιο πόλεμο. Όταν ο Παπαφλέσσας είδε τον Μαυροκορδάτο και τους Κουντουριότους να παίρνουν χρυσές λίρες από την Αγ-

και όταν ξερμάτωσαν τον πατέρα της ελευθερίας Κολοκοτρώνη και τον φυλάκισαν ο Παπαφλέσσας πήρε τα άρματα του θρυλικού Γέρου του Μοριά που θα έπρεπε κατά τη γνώμη μου να φυλάγονται αιώνια σε κρυστάλλινες γαλοθήκες, να μην ειπώ σε χρυσές, προς ένδειξη οφειλόμενης εκτίμησης

Η Ιστορία του Παπαφλέσσα

ΜΕΡΟΣ 2ο

γλία το καλούμενο δάνειο και θα επικρατούσαν άρχισε να έχει ανταπόκριση με αυτούς.

Όταν σχηματίστηκε το νέο δεύτερο Εκτελεστικό Σώμα του Κουντουριώτη που οδήγησε στον Εμφύλιο Πόλεμο ο Παπαφλέσσας έμενε ακόμα στο Ναύπλιο και Τρίπολη ως Υπουργός του Παλαιού και νόμιμου Εκτελεστικού και μετέδιδε κρυφά πληροφορίες στον Κουντουριώτη και να υπονομεύει το Παλιό Εκτελεστικό του οποίου ήταν υπουργός ο ίδιος. Με τον διπρόσωπο ρόλο κινδύνεψε στην Τρίπολη και έφυγε νύχτα για το Κρανίδι όπου τον ξαναδιόρισαν Υπουργό Εσωτερικών και της Αστυνομίας.

Όταν οι κάτοικοι της Επαρχίας Αρκαδίας και Κυπαρισσίας που δεν αναγνώριζαν την κυβέρνηση Κουντουριώτη αρνήθηκαν να πληρώσουν φόρους σε αυτήν ο Παπαφλέσσας ανέλαβε να τους υποτάξει. Αλλά εκείνοι οι μπαρουτο-καπνισμένοι του κατάντησαν τα βόλια. Και έτσι ο φοβερός Παπαφλέσσας εσώθηκε δια της φυγής.

Όταν η φατρία Κουντουριώτη και Μαυροκορδάτου επικράτησε οριστικά

και σεβασμού. Για κάθε νέα γενιά να τα βλέπει και να ενθεώνει την ψυχή και το σώμα του γι' αυτά και τον αθάνατο ήρωα που τα χρησιμοποίησε για να μας χαρίσει την ελευθερία.

Δυστυχώς όμως τα παρέλαβε ο άστατος και κατά φαντασίαν ήρωας Παπαφλέσσας. Και από εκεί και ύστερα εξαφανίστηκαν τα ίχνη τους. Καθόλου παράδοξο να τα λαφυραγωγήσε ο Μπραήμ στο Μανιάκι της Μεσσηνίας και να φτάσανε στην Αίγυπτο.

Μια ρήση στην Ελληνική που λέει πως μια αγελάδα αφού γέμισε την καρδιά με γάλα μετά της έδωσε μια κλωτσιά και το έχυσε. Το ίδιο ακριβώς ταιριάζει και στον υπερπατριώτη Παπαφλέσσα που έκανε τόσες θυσίες ριψοκινδύνεψε ποιός ξέρει πόσες φορές την ζωή του για την Πατρίδα και στο τέλος κατάντησε ένα πιόνι του τερατούργου Μαυροκορδάτου.

Όταν λοιπόν οι αφεντάδες του κατάλαβαν πως δεν είχαν να κάνουν με Πελοποννησίους άλλο παρά με τον Μπραήμ που θα τους έβαζε τα κεφάλια στον τάγαρο και θα τα κρεμούσε στον άχλαδο ξαναθυμήθηκαν τον Κο-

λοκοτρώνη. Το αιώνιο θύμα και κορόιδο να τους γλιτώσει χρήματα είχαν λίρες χρυσές με το τσουβάλι τις πήραν από την Αγγλία στην υγεία των κορόιδων που έχυσαν το αίμα τους να ελευθερώσουν την ελληνική γη από τους Τούρκους και με την σειρά τους οι ευφύεστατοι καιροσκόποι την υποθήκευσαν για πάντα στην Αγγλία.

Αφού όμως είδαν τα σκούρα πως ο Μπραήμ δεν αστειευόταν ξαναέβαλαν την μύτη στον πισινό του Γέρου. Αυτό όμως δεν άρεσε στον Παπαφλέσσα διότι έχανε την υπεραρχηγία και ξεκίνησε να καταφέρει μια τρομερή νίκη και μεγάλη δόξα κατά του Μπραήμ.

Υπολόγιζε να τον ακολουθήσουν 6.000. Αλλά δυστυχώς μόνο 1.000 τον ακολούθησαν και από αυτούς οι μισοί όταν είδαν ότι τους πήγε να τους θυσιάσει κατακαμπίς έφυγαν στα βουνά. Ούτε τα αδέρφια του δεν πήγαν. Τότε έγραψε ένα γράμμα στον αδερφό του που τον φρουρούσε πάντα και του είπε "Νικήτα εγώ δεν τριγυρίζω στις βουνοκορφές όπως εσύ, εδώ ήρθα να θυσιάσω και να δοξασθώ. Αυτό είναι το τελευταίο γράμμα. Κράτησέ το να το διαβάσεις".

Μαζί του θυσίασε και άλλα 500-600 παλλικάρια. Αφού τελείωσαν, ο Μπραήμ διέταξε και τον στήσαν όρθιο και αφού τον κοίταξε καλά είπε "αυτός ήταν πράγματι γενναίος".

Ο δε Κολοκοτρώνης αφού τον αποφυλάκισαν τους είπε πως ήταν κατόπιν εορτής. Εγώ θα τους είχα κόψει όλους τότε που βγαίνουν ζαλισμένοι από τις θαλασσοταραχές στα καράβια. "Ηλίθιοι!!! Βλάκες. Αν δεν με είχατε κλείσει στα μπουντρούμια!".

Πέτρος Παρράς

Ο "γέρος"

(ποίηση ή τραγούδι)

Είδα έναν γέρο που 'κλαιγε σαν να ήτανε παιδάκι και από το πολύ το βογγητό ράγισε το κονάκι.

Τι έχεις καημένε γέροντα και κλαις και αναστενάζεις και βλαστημάς την μοίρα και ρουφιάνα την φωνάζεις.

Σε ποιόν να πω τον πόνο μου και το παράπονό μου στο σπίτι είμαι μοναχός και κλαίω το ριζικό μου.

Θα το φωνάξω στο ντουινιά πως τέλειωσε η ζωή μου θα καταγγείλω το Θεό για την διπλή πληγή μου.

Εγώ δεν γκρέμισα εκκλησιά δεν έκαψα μοναστήρια ρουφιάνα μοίρα μου 'δωσε να πω φαργιάκι δυό ποτήρια.

Μα σαν δεν έφταναν τα δύο ποτήρια ετούτο το καλοκαίρι τρίτο ποτήρι μου 'δωσε να πω ένα αγαπημένο χέρι.

Το ταίρι μου είναι άρρωστο δεν νοιώθει τον καημό μου ούτε την στεναχώρια μου τον πόνο το δικό μου.

Και ο λεβέντης το παιδί πότε εδώ και πότε εκεί σαν το μοιριώρημο πουλί

που δεν έχει σταθερό κλουβί.

Ψάχνω να βρω έναν γκρεμό ποτάμι να φουντάρω να βγάλω από τον κόπο του τον άσπλαχνο τον χάρο.

Είναι μεγάλος ο καημός και αβάσταχτος ο πόνος τώρα που 'ρθαν τα γηρατειά να 'σαι στο σπίτι μόνος.

Και σήμερα Πρωτοχρονιά, να στο τραπέζι μόνος αυτοί που μέιναν μόνοι γυρίζουν μες στο σπίτι σαν το μαντρί ή στ' αλώνι.

Θανάσης Τσάνης